c.1.q.3. Ait tamen *Palud. ibi n.29.* & ipſum ſecutus *D. Anton. 2.p. titul.11. c.2. §.6.* teneri hunc manumiſſum redire ad religionem. Quod idem ajunt alii Doctores prioris ſententiæ, ut proximè retuli. At exiſtimo non teneri redire; ut in ſimili caſu probavimus de conjuge ſine alterius licentia profitente, *lib.7. de matr. diſp.34. n.12.* Et ſicut *ibi n.16.* probavimus, poſſe hunc conjugatum tamquam religioni non obligatum, exire propria auctoritate, etſi non revocetur, ceſſante tamen ſcandalo: ſimiliter ob eamdem rationem eſt idem dicendum de hoc ſervo. An verò teneatur ad caſtitatem, dicemus *nu. 104. & 105.*

50 Septimus defectus ex parte profitentis eſt, quando eſt conjugatus. De qua re quando valeat ejus profeſſio ante matrimonium conſummatum, & quando cenſeatur non conſummatum, latiſſimè egimus *lib.2. de matr. à diſp.18. uſque ad 24.* & quando poſt conſummatum *lib.7. à diſput.32. uſque ad 37.* & quando ratione divortii ob adulterium, *lib.10. diſp.10. & 11.* & quando ratione ſævitiæ, & furoris alterius conjugis, *eo lib.10. diſp.18. n.48. & 49,* & quando ratione hæreſis, *eod. lib. 10. tota diſp. 15.*

51 Octavus defectus eſt, cum profeſſurum alligatum eſſe aliqua dignitate Epiſcopali, aut cura animarum. De quo defectu an impediat religionis ingreſſum, ac profeſſionem irritam reddat, diximus *lib.4. c.25. n. 36.* tractantes de votorum irritatione.

52 Nonus defectus eſt, quando profitens eſt impotens pre morbo, aut ſenectute, ad ſeruanda regulæ præcepta. Huius enim profeſſio videtur irrita. Quia nemo ad impoſſibile obligari valet: nec gravi culpa vacat, ſe ad ea voto aſtringere, ad quæ ſeruanda ſe impotentem vovens advertit. Deinde quia hic nec ſervans, nec ſervare potens præcepta regulæ, nequit religionis aſperitates experiri; Quod ad profeſſionis valorem deſideratur. Cæterum benè *Manuel 2. tomo ſummæ, c.6. n.13.* docet hunc validè, & licitè profiteri. Quia obligatio ad religionis ſubſtantialia, nempè paupertatem, caſtitatem, & obedientiam, nullis corporis viribus eget, ſed ſolo voluntatis effectu. Reliqua autem regulæ præcepta non ſunt religionis ſubſtantialia, ſed obligant juſta cauſa non excuſante. Atque ita illa promittens obligatur ad illa ſervanda, eo modo quo regula obligat; nempè, dum juſta cauſa non excuſat. Præterea, quia non deſideratur ad novitiatum experientia omnium in ſpecie, ſive in individuo aſperitatum religionis: ſed ſatis eſt eas in genere experiri, vivendo ſub obedientia integro novitiatus anno. Qui enim toto eo tempore morbo laborat, cujus cauſa multas in individuo experiri nequit, legitimè novitiatum explebit, ut benè docent *Navarr. lib.3. conſ. titul. de regularibu., in prima editione, conſ.42. num. 5. in 2. conſil. 32. num. 5. & idem Manuel 2. tomo ſumma, cap.8. num.3. concluſ.2. & quæſt. regular. tomo 3. in quæſt.15. art. 10.* Et ex his conſtat ſolutio contrariorum.

53 Decimus defectus eſt, ſi profeſſurus ſit demens. Nec intelligo de dementia non omninò mente privanti, ſed in una, vel altera materia: hac enim nec voti, nec aliorum contractuum valorem impedire, diximus *eod. lib.4. c.1. n.5.* ſed de ea, quæ omninò mente privat. Atque horum dementium, & novitiatum, & profeſſionem eſſe irrita conſtat: quod utrumque liberam voluntatem deſideret. Sed controvertitur inter Doctores, an ratificetur ea profeſſio, ſi ille ſic profeſſus, poſtea ad ſanam mentem rediens, conſciuſque profeſſionis à ſe emiſſæ, non contradicat, aut habitum profeſſorum non deponat. Quidam affirmant cenſeri ſtatim ratam haberi profeſſionem. Ita *Hoſtienſ. c. ſicut tenor, in finem de regular.* & ibi *Joan. Andr. n.2. Cardin. n.2. Anchar. in fine.* At meritò hanc ſententiam impugnant *Abb. ibi num.4. Roſella verbo novitius, n.12.* & ibi *Angelus n.9. Sylu. verbo religio 5. q.2. Azor. lib.12. inſtit. moral. c.2. q.5.* Probant id *Abbas, Roſella, & Azor.* quia *c.1. de regular. in 6.* expreſsè habetur, impuberem aſsumentem habitum communem novitiis, & profeſſis, nulla patenti differentia diſtinctum, non cenſeri profeſsum, donec anno integro eum habitum deferat. Ergo idem à fortiori cenſendum eſt de furioſo. Quare hi tres auctores videntur petere annuam illius habitus delationem, ut cenſeatur profeſſio ratificata. At loquendo ante novum Tridentini decretum, ea annua habitus peculiaris profeſsorum delatio non ſemper exigitur, ſed in his religionibus, in quibus profeſſio non poterat fieri ante novitiatus annum, ut in Mendicantibus. Inſuper, quando ante furorem præmiſsus erat integer novitiatus annus, ſufficit ceſsante furore ratificari profeſſionem. Cenſetur autem rata haberi, quando ſciens, & prudens aſsumit ille profeſsorum habitum. Quia ut diximus *c. præcedenti n.24.* ad profeſſionem tacitam inducendam præmiſso novitiatus anno, non eſt opus perſeverantia tridui in delatione habitus. Utrumque affirmat *Sylveſt. proximè allegat.* Quod autem ibi tractat, an requiratur novus monaſterii conſenſus, tractavimus *nu.81.* Et tandem optimè advertit *Angelus proximè allegatus*, judicandum eſse omnino, ac ſi hæc profeſſio fieret ante pubertatem: & ita ad eam tacitè ratificandam, ſeu denuò tacitè emittendam, exigi eam habitus profeſsorum delationem, aut actuum profeſſis peculiarium exercitium, poſtquam ceſsavit furor, quæ deſiderari diximus ad tacitam profeſſionem emittendam *cap. præcedenti à num.20.* Et ratio eſt clara. Quia hæc profeſſio fuit omninò irrita. Ergo perinde cenſendum eſt, ac ſi facta non fuiſset: & conſequenter eadem deſiderabuntur ad novum ejus valorem, poſtquam ille ſanus eſt, quæ exiguntur, ut denuo emittatur. Sed poſt decretum Tridentini *ſeſſ.25. de regular. c.15.* non erit locus huic profeſſioni tacitæ, niſi quando ante furiam præmiſsus erat integer novitiatus annus, vel poſt ſanam mentem præmittitur; ut in omnibus profeſſionibus tacitis diximus *capit. præcedenti num. 38. & 39.*

54 Sed major difficultas eſt, an quando quiſpiam ſui compos religionem ingreditur, & anno novitiatus in furorem incidit, tempus furoris computetur in novitiatus anno, ita ut ſi ferè toto anno duret, poſſit eo tranſacto, ſuique compos effectus, validè profiteri? Videtur enim pars affirmans inde probari. Quippe dato oppoſito ſequitur non eſse in anno computandum tempus quo novitius morbo laborans in phreneſim incidit: ſed eo tempore non computato inchoandum eſſe novum probationis annum. Quia cùm is annus debent eſſe continuus, ut probavimus *n.21.* & eo medio tempore furoris novitiatus non valuerit, interruptus eſt annus, & ideo alter annus continuò peragendus incipere debet. Quod eſt contra praxim omnium religionum computantium id tempus in anno novitiatus. Præterea, quia aliàs percutiens illum furoris tempore, non erit excommunicatus, cùm ille non ſit tunc verè novitius. Ex altera parte urget, quia qui rationis compos non eſt, nequit experiri, & explorare monaſticam diſciplinam, nec propriè eſt ſub obedientiæ jugo. Atque ita cùm ad id concedatur annus novitiatus, id tempus ineptum prorſus erit. Secundò, quia tempus quo quis ante pubertatem in religione eſt, non computatur in anno novitiatus, eo quod impubes non pleno rationis uſu gaudeat, quo religionis aſperitates experiatur. Nec malitia poteſt ætatem ſupplere ut *numero 22.* probavimus. Ergo multò fortiùs in furioſo id locum habebit, qui omninò rationis uſu deſtituitur. Tandem quia hoc videtur tenere *Sylv. verbo religio 5. quæſt. 2.* ubi ait, per furiam auferri religionis probationem, ſicut per impubertatem. Et expreſsè loquitur de furia tempore novitiatus adveniente: ait enim non integrum eſſe huic virtute illius probationis profiteri in religionibus, in quibus integer novitiatus annus exigitur. Qui hodie in omnibus petitur juxta Tridentini decretum. Niſi, inquit, *Sylveſt.* quando expleto integro anno furia ſupervenit: ſecus ſi, quando advenit furia, non erat ſufficienter probatus. Idem videtur ſentire *Armilla verbo novitius n.5.* ubi ait, furioſum non poſſe eo experiri religionem, ſicut nec tempore, tempore quo impubes eſt; & *Tabiena ibi q.4. n.5.* ubi ait novitiatum inchoandum eſſe ceſſante furore, ſicut & ceſſante impubertate.

55 Hæc ſatis ancipitem videntur reddere hanc quæſtionem. In qua primo exiſtimo, furorem citò tranſeuntem, ut contingit in phreneſi tempore morbi ſuperveniente, duranteque octo, aut quindecim dierum ſpatio, non impedire curſum anni novitiatus, nec id tempus tranſacto anno ſupplendum, ſed in eo computandum, & legitimam fore profeſſionem eo finito. Ducor, quo ita teſtetur praxis omnium religionum: nec jura annum novitiatus poſcentia, hoc tempus non computandum decernant; cùm tamen eventus hic valde frequens ſit, ſed quaſi pro nihil id reputant, & tamquam partem temporis morbi, quo non impeditur curſus illius anni: & eo tempore computato videntur integrum novitiatus annum petere. Secundò exiſtimo impediri curſum anni novitiatus, quando dementia eſſet extraordinaria, ut ſolet contingere in iis, qui nullo alio morbo laborant, & diu duraret, ut integro menſe. Tunc enim non eſſet id tempus in anno novitiatus computandum, ſed tranſacto furore ſupplendum eſſet. Quòd probant adducta *num. præcedenti* pro poſteriori parte. Et cùm caſus hic rarus ſit, & extraordinarius, non oportuit ut jura illum exceperint, ut non excipiendo videantur cenſere computari. Dico autem id tempus poſtea ceſſante furore ſupplendum, & non dico iterum inchoando novitiatum. Quia eo medio furoris tempore non interrumpitur novitiatus, cùm furioſus ille maneat in religione, vel extra de Prælati licentia, nec à religione expulſus ſit, ſed tantùm dormit, ſeu ſuſpenditur novitiatus: ſicut rtadunt Doctores præſcriptionem contra Eccleſiam non interrumpi, ſed dormire, ſeu ſuſpendi, dum ea vacat Prælato. Et ſimiliter præſcriptionem inceptam contra defunctum, cui pupillus ſucceſſit, tradunt dormire, dum ætas pupillaris durat. *l. ſicut, C. de præſcript. triginta annorum.* Et poteſt videri *Molin. tomo 1. de juſtit. diſput.78. columna 3. verſic. præſcriptio ceſſat.* Nec ex ea ſuſpenſione inferre licet, percuſſorem hujus furioſi non incurrere excommunicationem. Quia ſicut *numer. 24.* probavimus ingreſſus ante pubertatem, qui verè, & propriè novitius non eſt, gaudet eo privilegio: à fortiori gaudebit hic, qui verè, & propriè novitius eſt, utpotè qui legitimo tempore admiſſus eſt, nec expulſus fuit; quamvis id tempus non computetur in anno ad legitimam probationem petito. Sicut nec computatur ad hoc tempus ante pubertatem. Et ex his ſolvuntur rationes contrariæ *numero præcedenti* adductæ.

56 Undecimus defectus eſt, quando profitens interrogatus taceret morbum contagioſum, aut aliud notabile vitium. Et quidem *Gerſon. 2.p. in tract. quarumdam quæſtionum, alphabeto 34. litera S*, agens de tacente impedimentum, quo cognito non admitteretur, quamvis dubius in eam partem inclinare videtur, ut profeſſio non teneat ex parte conventus: quod ea admiſſio involuntaria videatur, & ſub tacita conditione, niſi adſit impedimentum.

57 Sed ſic diſtinguendum cenſeo. Si impedimentum non ſit ſubſtantiale juxta illius religionis ſtatuta à Sede Apoſtolica confirmata, quæ in eo caſu irritam redderent profeſſionem, valeret profeſſio. Ut ſi quis morbo Gallico laborans, eum rogatus occultaret, & profiteretur, nullatenus ad profeſſionem admittendus eo detecto, valeret profeſſio, nec hic teneretur à Sede Apoſtolica licentiam exeundi petere, ſed de præterita culpa dolere. Quam *Navarr. ſtatim allegandus* dicit eſſe mortalem. Quia ſicut non omnis error, nec omnis deceptio, ſed ſolius perſonæ, reddit irritum matrimonium carnale; ita nec omnis error, nec omnis deceptio, ſed circa ſola ſubſtantialia caſſat profeſſionem; ut dicemus *n.82.* Et ita docent *Navarr. lib. 3. conſ. tit. de regularibus, in 1. editione, conſ.25. n.2. & 3. in 2. conſ.48. n.2. & 3. Manuel 2. tomo Summæ c.6. n.3. & qq. regularibus, tomo 3. in qu. 17. art.9. Sorbus in Compendio privilegiorum Mendicantium, verbo novitius, poſt 7. notabile, §. quintò principaliter, Vega 2. tomo ſum. c.50. caſu 4.*

58 Aſſerunt tamen quidam ex his Doctoribus, poſſe religionem hunc jam profeſſum in pœnam admiſſæ culpæ à religione expellere. Ita docent *Navarr. Sorbus, Vega n. præc. allegati, Emmanuel Sà ſumma, verbo religio, n. 34. Manuel 2. tom. ſummæ, c.6. n.3.* quod idem nos tradidimus *lib.7. de matrim. diſp.37. n. 53.* Sed jure optimo idem *Manuel qq. regular. tomo 3. in qu.17. art. 9.* recedit ab hoc ſententia, dicens non eſſe juſtam expellendi profeſſi cauſam. Quod cùm res graviſſima ſit, graviſſimam cauſam exigat. At in Societate JESU eſſet juſta cauſa expellendi ligatis ſolis ſimplicibus biennii votis. Quia cùm ea vota ſint ex parte Societatis conditionalia quo ad perpetuitatem, multò minor cauſa ad expulſionem ſufficit.

59 Tempore autem novitiatus, etſi cum eo notabili defectu, aut morbo manifeſtato, admiſſus quiſpiam eſſet poſſet expelli. Quia malè feciſſe admittendo, non aufert jus religionis, ut reſipiſcens novitium malè admiſſum expellat. Et ita docent *Gerſon. num.56. allegatus Corduba in regul. D. Franciſci c.2. q.11. puncto 2. Manuel 2. tomo ſumm. c.8. n.9. concluſ.8.* Quamvis aliàs novitius abſq; juſta cauſa expulſus jus habeat agendi contra religionem, ne expellatur; ut allegatis *Hoſtienſi, & Jo. Andrea* docet *Greg. Lop. l.3. verbo à ellos, titul. 7. p.1.* & expellentem abſque juſta cauſa peccare tradunt *Cajet. 2. 2. q. ult. art.4. dub. 3. Paſſarellus in privilegiis Minimorum c.43. ad finem.* At non credo eſſe mortale, niſi gravis novitio nota eſſet expulſio illa. Sicut culpa novitii leviter retrocedentis eſt ſolùm venialis. Non enim magis obligatur religio novitio, quàm novitius ipſi, quo ad culpam.

60 Sed ſi defectus eſſet tacitus ex ſubſtantialibus religionis illius, exiſtimo profeſſionem fore nullam; ut ſi in Societatem JESU admitteretur quiſpiam, aut in ea profiteretur cum aliquo ex quinque impedimentis eſſentialibus relatis *in 1. parte conſtitut. c.3. à n.3. uſq; ad 7.* in quibus ut dicitur *ibi n.7. in commento, litera G*, nec Præpoſitus Generalis, nec tota Societas diſpenſare poteſt, profeſſio non valeret. Quare nil referret, ſive ex malitia, ſive ex ignorantia tectum ſit aliquod ex his impedimentis. Quia exiſtentibus illis impedimentis, nulla eſt poteſtas in admittente: ac propterea profeſſio defectu talis poteſtatis erit irrita. Item quia *eo c. 3. n. 2.* dicitur hæc impedimenta omninò excludere à Societate. Ergo ſunt impedimenta irritam reddentia profeſſionem: cùm eæ conſtitutiones omninò excludentes affectos his impedimentis, ſint à Sede Apoſtolica approbatæ, & prorſus claudant aditum, omnemque diſpenſandi poteſtatem Societati denegent. Tandem quia quando non eſt impedimentum eſſentiale, omnino excludens, & irritam reddens profeſſionem, id explicatur, ut conſtat ex *congregatione 5. Generali Soc. JESU, canone 3.* ubi decretum eſt, ne originem ab Hæbreis, vel Saracenis trahentes admittantur: additum eſt, admiſſum per errorem cum hoc vitio, poſſe ante profeſſionem expelli, admonito tamen priùs Generali. Imo, etſi Generalis abſque legitima Pontificis diſpenſatione, aut ejus Nuncii potentis diſpenſare, admittere quempiam ad profeſſionem cum aliquo ex prædictis quinque impedimentis eſſentialibus, aut ad vota biennii, admiſſio eſſet nulla: quod careat omninò poteſtate admittendi.

61 Ultimus defectus ex parte profitentis eſt, ſi ante ingreſſum ſit obligatus ad ſubveniendum gravi parentum, aut filiorum neceſſitati, aut obligatus ad rationes reddendas, aut ad æs alienum, aut alii crimini obnoxius, ob quod Sixtus V. irritas reddidit profeſſiones in ſuo motu proprio de hac re: aut quia non ſunt præmiſſæ informationes ibi petitæ. Sed ratione ejus parentum, aut filiorum neceſſitatis, non reddi irritam profeſſionem, probavimus *lib. 4. cap. 20. numero 10. & 39.* Nec ratione æris alieni contracti, aut obligationis ad rationes reddendas, aut aliorum criminum, aut omiſſæ informationis, eſt hodie irrita profeſſio: quod is motus proprius ſit revocatus, ut diximus *lib.4. cap.19. num.2. 19. & 21.*

S U M M A R I U M.

Ad valorem profeſſionis exigitur admiſſio illius per habentem poteſtatem, n. 62.
Idem petitur in ſimplicibus biennii votis Societatis JESU, numero 63.
An hæc poteſtas admittendi ſit in ſolo Prælato abſque conventu? Refertur quædam ſententia, n.64.
Explicatur ſententia Auctoris: & quid in monaſterio monialium: & an poſſit Epiſcopus contradicente conventu ſibi ſubjecto: & nam conſilium ſit neceſſariò ſequendum, quando id petendum eſt ab alio tamquam collega, & officii participe? n.65.
An ſit irrita ipſo jure profeſſio admiſſa a Prælato, abſque conſilio, vel conſenſa conventus? n.66.
An conventus vacans poſſit admittere ad profeſſionem? n.67.
An poſſit Generalis, vel Provincialis interdicere ſuperioris immediato admiſſionem ad profeſſionem, cum decreto irritanti? Refertur quædam ſententia, n.70.
Explicatur ſententia Auctoris: & an poſſit quandoque ipſe admittere contradicente ſuperiore immediato, & conventu? n.71.
Quid in Societate JESU? n.72.
An poſsit capitulum generale decretum irritam profeſsionem reddens edere? n.73.
An poſsit Epiſcopus admittere profeſsionem? n.74.
An id poſsit habens monaſterii adminiſtrationem? n.75.
An id poſsit Abbatiſſa? n.76.
An id poſsit laicus ex commiſsione potentis admittere? n.77.
An excommunicatus peccet admittendo, & valeat admiſsio? num. 78.
Quid de ſuſpenſo ab admiſsione? n.79.
An ut valeat admiſsio non potentis admittere, ſed ſit ratihabitio ſubſequens potentis, & an ex tunc valeat? n.80.
Profeſsio admiſſa à potente admittere, & ex aliqua cauſa irrita, an ad ſui valorem indigeat novo conſenſu potentis admittere: vel ſat ſit novus profitentis conſenſus, & qualis eſſe debeat, ut ſit legitima ratihabitio? n.81.
Poſt n.81. invenies alia ſummaria.

62 QUæſtio ſecunda. Quando reddatur profeſſio irrita ex defectu poteſtatis in admittente? Id tamquam certum eſt præmittendum, ad profeſſionis valorem non ſufficere ſolam profitentis traditionem, ſed oportere quoque adeſſe perſonam habentem poteſtatem acceptandi nomine ipſius religionis, illamque obligandi ipſi profitenti. Et ratio eſt, quia profeſſio eſt contractus oneroſus, ultrò citroque obligatorius, quo profeſſus fidem ſuam adſtringit Deo, obligaturque religioni, & religio ipſa obligatur religioſo ad retinendum eum, & alendum, & tractandum juxta religionis inſtitutum. Sicut ergo aliæ reciprocæ obligationes nequeunt in unius conſenſu conſiſtere, ſed indigent duplici perſona poteſtatem obligandi habente *l. in omnibus ff. action. & obligat. l. ſicut C. eod. tit.* ita & profeſſio. Idem conſtat ex *c. porrectum, de regular.* ibi *Abba- & recipietur ab Abbate*, & ex *c. ad Apoſtolicam, eod. tit.* ibi *Abbate per ſe, vel per alium profeſsionem recipiente.* Nec obſtat *c. conſuluit, qui clerici, vel vov.* oppoſitum ſignificans, dum profeſſionem emitti poſſe ſuper altare: intelligitur enim acceptante eo, qui habet poteſtatem admittendi ad religionem, ut benè docet ibi *Alexander de Nevo n.4.* ideo ita docent *Gloſſa eo cap. porrectum, verb. Monachum*, & ibi *Innoc. n.5. Joan. And. n. 4. Hoſt. n.13. Abbas n.10. Anchar. n.3. 4. 5. Henricus in fine, Lapus allegatione 4. n.7.* ubi *Mandoſius in additionibus, litera F*, multa ſimilia congerit *Gregor. Lopez l.2. tit.7. p.1. Sylv. verb. religio 3. q.18. dict. 2. Navarr. commentario 4. de regular. n.74.* & omnes. Atque idem in profeſſione tacita exigi probavimus *c. præcedenti n. 14.*

63 Idemque neceſſariò exigitur in ſimplicibus biennii votis emiſſis in Soc. JESU, per quæ vovens efficitur verus religioſus. Quia per illa non ſoli Deo, ſed etiam religioni vouens obligatur, tradens ſe illi: & religio quoque obligatur, ad ipſum retinendum, & alendum, niſi juſta cauſa illius expellendi adfuerit. Ergo exigitur potens admittere, & obligare religionem.

64 Sed difficultas eſt, an ſolius Abbatis ſit ad religionis profeſſionem admittere, an ipſius, & conventus? Et quidem fatentur omnes ſpectandum in primis eſſe, an aliquid circa hoc conſuetudo legitimè præſcripta, religionis privilegia, aut conſtitutiones habeant, quibus ſtandum eſt. At ſi hæc abſint, difficultas eſt, quid jure communi ſentiendum ſit. Quibuſdam placet, id eſſe Abbatis adhibito conventus conſilio, id autem auditum non teneri Abbatem ſequi, ſed poſſe contra ipſum admittere ad profeſſionem. Ducuntur, quod nullo jure caveatur teneri Abbatem expectare conſenſum conventus. Nam *c. ea noſcitur, de his qui fiunt à Prælato*, cui innititur contraria ſententia, id non probat. Quia ſolùm decidit, quando præſentatio ad beneficium ſpectat ad collegium, non poſſe ſolum Prælatum præſentare: & ita ſupponit præſentationem ad collegium pertinuiſſe. At nullo jure probatur, admittere ad profeſſionem pertinere ad conventum. Imò textus *c. nullam 18. q.2.* loquens de Abbate, ſic ait: *ad quem poteſtas tota pertinere convenit.* Ubi *Gloſſa verbo tota* explicat ita pertinere ad Abbatem, ut non ad monachos pertineat, & *c. ad Apoſtolicam, de regular.* idem ſignificatur, ibi *Abbate per ſe, vel per alium recipiente.* Abbatem autem teneri ad audiendum conventus conſilium, inde probant: quod omnium reli-

religionum regula præſcribat, ut quæ præcipua ſunt, non expediat Abbas abſque conventus conſilio. At admiſſio ad profeſſionem ex præcipuis religionis eſt. Non teneri autem id conſilium ſequi, inde ſuadent: quia ubi non conſenſus aliorum, ſed conſilium deſideratur, ſatis eſt illud audire, nec auditum eſt neceſſariò ſequendum; ſicut ex multis probavimus *lib.*1. *de matrim. diſput.*34. *num.* 24. Et ideo hanc partem ſuſtinent *Abbas d. c. ad Apoſtolicam num.* 11. *&* 12. *& d. c. ea noſcitur, num.*4. *Felinus c. quoniam, n.*3. *de ſimonia, Boerius deciſ.*260. *num.*29. *Sylv. verbo religio* 3. *quæſt.* 13. *& qu.* 18. *dicto* 4. *Angelus verbo profeſſio, nu.*1. *Roſella verbo novitius, num.*20. *& ibi Tabiena qu.*8. *n.*9. *Navarr. commentario* 3. *de regular. n.*5. *Azor. lib.*12. *inſtitutionum moralium, c.*4. *quæſtione* 3. *Manuel* 2. *tomo ſumma c.*8. *n.*8. *concluſ.* 7. *& num.*13. *concluſ.*21. Et favet *Hoſt. eo c. ad Apoſtolicam numero* 7. ſuper verbo *uterque*, ubi dicit, forſan valere admiſſionem Abbatis conſultis fratribus.

65 At veriùs eſt exigi quoque conſenſum majoris partis conventus. Tum quia *Navarr. & Manuel* ſtatim allegandi dicunt ſic habere conſuetudinem omnium religionum. Atque diverſæ religiones à me interrogatæ reſponderunt ita habere illarum uſum. Tum etiam, quia eſto ſolùm conventus conſilium teneatur Abbas petere, & regulariter obligatus ad conſilium petendum, non teneatur illud ſequi: at fallit quando id ab alio tamquam à collega, & officii participe petendum eſt, ut teſtantur *Bartol.* communiter receptus *in l.*1. *§. ſi plures n.*7. *ff. de exercitoria actione, Dominic. c. unico, §. ubi verò n.*9. & ibi *Francus n.*5. *de ſede vacant. in* 6. *Navar. & Manuel* ſtatim allegandi. At Abbas tenetur petere ſuorum monachorum conſilium, tamquam collegarum, & ſui officii participum. Ergo tenetur illud ſequi. Et ideò hanc partem clarè tenere videtur *Gloſſa c. porrectum verb. monachum, de regul.* & ibi *Anchar. n.*6. *& Gloſſa cap. final. verb. pertineat, eod. tit. in* 6. & ibi *Monachus n. unico, Antonius Cuccus lib.*3. *inſtit. moral. tit.*1. *nu.*56. *Emmanuel Sà ſumma, verbo religio n.*65. ubi dicunt admiſſionem hanc pertinere ad Abbatem cum conventu: & licet non explicent, an cum ſolo conſilio, an etiam cum conſenſu; at clarè videntur ſentire exigi conſenſu. Et clarè id tenent *Lapus allegatione* 31. *nu.*3. *Dominicus c. finali n.*3. *de regul. in* 6. & ibi *Francus n.*2. *Probus ibi, in addit. ad Monachum n.*3. dicunt enim Epiſcopo jubenti recipi monialem ad monaſterium ſibi ſubjectum, non eſſe recipiendam contradicente majori conventus parte: eo quod creatio monialium pertineat ad Abbatiſſam cum conventu; & ſi Epiſcopus compellere velit, poſſe appellari ad ſuperiorem. Idem videntur tenere *Archid. c. finali* 16. *qu.*7. *n.*2. & ibi *Bellamera n. unico, Turrecrem. n.*1. ubi relata opinione Martini, dicentis ad ſolum Abbatem pertinere hanc receptionem, dicunt eum textum contradicere: & ſolùm limitat *Turrecr.* niſi conventus malitiosè reſiſtat. Idem ſentire videntur *Oldradus conſil.*97. *n.*1. *verſ. ſed in contrarium, & Mandoſius addit. ad Lapum, allegatione* 31. *in initio*, ubi ajunt pertinere hoc ad Abbatem, & conventum, tamquam ad collegium. Et in propriis terminis tenet exigi conſenſum conventus, *Anchar. c. finali, notab.*2. *de regular. in ſexto. Armilla verb. novitius n.*11. *ad finem, Navar. lib.*1. *conſ. in ſecunda editione, tit. de conſtitut. conſ.*9. *à n.*19. *Spino ſpeculo teſtament. Gloſſa* 12. *principali n.*2. *&* 3. *Manuel qq. Regular. tomo* 3. *in qu.* 17. *art.* 7.

66 Non tamen approbo, quod ait *Manuel ea q.*17. *art.* 7. nempè profeſſionem à ſolo Abbate receptam, nec petito conventus conſilio, non eſſe ipſo jure irritam, ſed talem declarandam. Sed dicendum eſt, eam eſſe omninò irritam: & hoc quamvis ſuſtineatur prior ſententia dicens non eſſe neceſſarium conventus conſenſum, ſed ſolum conſilium; nedum retenta noſtra petente conſenſum. Quia quoties exigitur peti alicujus conſilium, etſi non amplecti, quidquid eo non audito fit, eſt nullius momenti, ut latiſſimè allegatis multis probat *Felinus c. ex parte n.*1. *de conſtit.* Et ita eam profeſſionem eſſe nullam ſuſtinent *Abbas c. ad Apoſtolicam n.*11. *de regular. Hoſtienſis, Felinus, Boerius, Roſella, Angelus, Sylveſter, Tabiena, Navarrus, Manuel, Azor. allegati num.* 64.

67 Hinc deducitur primò, monaſterium dum vacat, neminem poſſe ad profeſſionem admittere. Nam etſi textus *c. finali, de regular. in* 6. videatur oppoſitum decidere decidit enim, quoties pertinet ad Abbatem cum conventu electio monachorum, poſſe conventum monaſterio vacante, ſecùs ſi ad ſolum Abbatem pertineat. At is textus intelligi debet juxta textum *c. unico, de ſede vacant. in* 6. ubi in principio deducitur, quando beneficii collatio pertineat ad Epiſcopum cum capitulo, poſſe capitulum ſede vacante conferre, ſecùs ſi ad ſolum Epiſcopum pertineat. Et ſtatim §.1. id explicat idem textus, ut intelligatur quando ita in ſolidum utrique convenit, ut nec Epiſcopus conſenſu, vel conſilio Capituli indigeat, nec hoc conſenſu, vel conſilio Epiſcopi: ſecùs quando alter alterius conſenſu, aut conſilio indiget. Juxta hæc ergo eſt intelligendus textus *d. cap. finali*. Et ideò cum Abbas nequeat ad profeſſionem admittere ſaltem ſine conventus conſilio, non poterit conventus vacante monaſterio admittere. Atque ita docent *Gloſſa eo cap. finali, verbo creari, in additione*: & ibi *Dominicus in fine, Francus n.*1. *Abbas c. ad Apoſtolicam, in fine, de regular. Angelus, Sylv. Navar. Azor. n.*64. allegati. An verò poſſit admittere ex ſpe ratihabitionis futuri Prælati, dicemus *n.* 40.

68 Secundò deducitur, nec totum conventum repugnante Prælato, nec Prælatum repugnante majori conventus parte, poſſe aliquem ad profeſſionem admittere. Ita docent *Nav. lib.*1. *conſiliorum, in* 2. *editione tit. de conſtitut. conſil.* 9. *qu.*1. *num.*13. *Manuel qq. regular. tom.*3. *in quæſt.* 17. *artic.*7. Et in quodam ſimili tenet *Abbas c. cum Eccleſia num.* 11. *de elect.* ubi ait quando electio canonici pertinet ad Epiſcopum cum Capitulo, conſentiente Epiſcopo in unum, & Capitulo in alterum, neutrius electionem valere: quod oporteat, Epiſcopum cum majori capituli parte in eundem conſentire.

69 Nec ſufficit conſenſus Prælati, & dimidiæ partis conventus, ſed debet major pars conventus ultra Abbatem conſentire. Ita docet *Francus c. finali nu.*3. *de regular. in* 6. *Navar. lib.*3. *conſ. tit. de regular. in* 1. *editione, conſ.*62. *n.*3. *in* 2. *conſ.*37. *nu.*3. Et conſtat ex doctrina *Gloſſæ c. unico, §. cum verò, verb. aſſenſu, ne ſede vacant. in* 6. quam ſequuntur *Abbas* dicens eſſe ipſam veritatem, & ex multis probans *c. poſtulaſtis, n.*14. *de conceſſ. præb.* & ibi *Anton. n.*11. *Imola nu.*15. *&* 16. ubi docent, expediendum ab Epiſcopo cum Capituli conſenſu indigere conſenſu Epiſcopi, & ultra illum conſenſu majoris partis capituli. Et idem ait *Abbas eo n.* 11. dicendum de quocumque collegio, quod tamen intelligendum eſt, niſi conſuetudo religionis, aut regula aliud haberet, ut diximus *n.*6. *in initio*.

70 Tertiò deducitur, quid in ea quæſtione dicendum ſit, an poſſit Generalis, aut Provincialis præcipere immediato conventus Superiori, ne quemquam ipſo inconſulto ad profeſſionem admittat, adjecto decreto reddente irrita profeſſionem aliter factam? Et videtur pars negans inde ſuaderi: quia admiſſio ad profeſſionem non pertinet ad Generalem, vel Provincialem, ſed ad immediatum conventus Superiorem cum ipſo conventu, ut probavimus *n.*65. ubi Doctores adduximus dicentes adeò id eſſe verum, ut non poſſit Epiſcopus monialem admittere ad profeſſionem in monaſterium ipſi ſubjectum, abſque conventus conſenſu. Ergo nec poteſt ſtatuere decretum irritans. Omnis enim res per quaſcumque cauſas naſcitur, per eaſdem diſſolvitur *cap.* 1. *de regulis juris*. Et confirmatur, quia ob hanc rationem probavimus *lib.* 4. *cap.* 16. *num.*52. aliis allegatis, non ſatisfacere voto religionis petentem admitti, ſi non admittatur à Generali, vel Provinciali. Quia ſicut horum non eſt ad religionem admittere, ita nec expellere. Tandem quia decretum reddens irritam profeſſionem ſolius Pontificis eſt edere, ut dicemus *num.* 73.

71 Sed his non obſtantibus, exiſtimo id poſſe ex cauſa juſta. Ducor, quia etſi ſolus Generalis, vel Provincialis nequeat ad profeſſionem admittere, at poteſt cum majori conventus parte. Sicut id poteſt immediatus ipſius conventus Abbas, ut teſtantur *Navarr. libr.* 3. *conſil. tit. de regularibus, in* 1. *editione, conſil.*62. *n.*3. *in* 2. *conſ.*37. *n.*3. *Manuel qq. regularibus tom.*3. *q.*17. *art.*7. Et ratio eſt, quia tota poteſtas immediati Prælati eſt eminenter in Provinciali, tamquam in legitimo ipſius ſuperiori, & tota utriusque poteſtas eſt eminenter in Generali, tamquam in totius religionis capite. Ergo poteſt in caſu ſpeciali, ductus juſta cauſa, reſervare ſibi conſenſum illum una cum conventu præſtandum ei admiſſioni ad profeſſionem: & ſubinde efficere, ut profeſſio aliter facta ſit irrita defectu legitimi conſenſus admittentis. Et confirmatur, quia etſi ſolus Pontifex poſſit impedimenta reddentia directè irritam profeſſionem ſtatuere: at poſſunt Prælati inferiores in caſu ſpeciali, & ex juſta cauſa, non directè irritando, ſed indirectè, nempè ſuſpendendo facultatem admittendi. Sicut quamvis nequeat Epiſcopus impedimenta matrimonium dirimentia ſtatuere; poteſt tamen in caſu ſpeciali, & ex juſta cauſa, ſuſpendere facultatem Parochi ad aſſiſtendum cuidam matrimonio, abſque ipſius Epiſcopi licentia. Et tunc aliter initum matrimonium erit nullum, defectu auctoritatis in Parocho. Secundò, quia ex cauſa juſta poteſt ſuperior Prælatum inferiorem in totum amovere. Ergo & partem ejus facultatis in caſu ſpeciali, ex juſtaque cauſa ſuſpendere. Tertiò, quia etſi Epiſcopus ſolus nequeat creare moniales in conventu ſibi ſubdito, at ſi penuriam monialium pateretur, & conventus monitus aſſignato ſibi termino nollet admittere, poſſet ſupplere conventus conſenſum. Quod probant *Dominicus cap. finali, numero quinto, & ibi Francus in fine, de regularibus in* 6. Ergo ſimiliter quando communi religionis bono expedierit non admittere aliquam monialem, poterit ſuſpendere poteſtatem competentem admittendi Abbatiſſæ, & conventui abſque ipſius Epiſcopi licentia, ita ut aliter facta admiſſio ſit irrita defectu poteſtatis in admittente. Quippe utriuſque caſus eadem eſt ratio. Quartò, quia etſi Prælatus immediatus ordinaria abſoluendi monachos juriſdictione gaudeat: & proinde non poſſint omnes caſus ad libitum reſervare Generalis, & Provincialis, at ex juſta cauſa poſſent unum, vel alterum reſervare, & facta reſervatione, abſolutio inferioris eſſet irrita. (Loquor ante motum proprium Clementis Octavi, quo his interdixit poteſtatem reſervandi caſus, demptis quibuſdam, quos ibi explicavit.) Ergo ſimili ratione, etſi ordinaria poteſtas admittendi ad profeſſionem, conveniat immediato Prælato cum conventu, poterit non ad libitum, nec in omnibus caſibus, ſed ex juſta cauſa in caſu ſpeciali reſervare admiſſionem ad profeſſionem, non ſibi ſoli, ſed ſimul cum conventu: & ita profeſſio aliter facta corruet defectu poteſtatis admittentis. Quintò, quia *Navarr. lib.* 1. *conſil. de conſtitut. in* 2. *editione, conſ.*9. *q.* 5. *n.*14. dicit, ſi qua ſit in religione conſtitutio, ut Generalis poſſit ad profeſſionem admittere, eam intelligendam eſſe, ſimul cum conventu, & ſuperiore immediato. Quia hoc modo parum diſſonaret jure communi, Et *lib.*4. *cap.*16. *n.*52. probavimus poſſe Provincialem in caſu ſpeciali quo id Generalis ſtatuat. Tandem quia *c. exiit §. verum quia expreſsè, ad finem, de verb. ſignific. in* 6. dicit *Nicolaus III.* etſi in religione Minorum competat Provincialibus fratres admittere, integrum tamen eſſe Generali hanc facultatem coarctare. Et ex his conſtat ad rationes contrarias *num. præc.* allatas. Nam prima cum ſua confirmatione tantùm probat, non poſſe Generalem, aut Provincialem generaliter ſibi reſervare facultatem admittendi ad profeſſionem, nec in caſu ſpeciali, ita ut ſoli ipſi abſque conventu admittant: ſecus in caſu ſpeciali, & ita ut ipſi ſimul cum conventu conſenſum præſtent. Ultima autem ratio tantùm probat, non poſſe ipſos directè decretum irritans edere, nec generaliter: at poſſunt indirectè in caſu ſpeciali, reſervando ſibi admittendi poteſtatem. Imo credo profeſſionem fore irritam, & ſi Generalis, vel Provincialis non adderent decretum irritans, ſed eam admiſſionem ſibi reſervarent: ſicut eo ipſo caſu ſibi reſervant, abſolutio ab illo præſtita ab inferiori eſt irrita. Secus ſi ſimpliciter juberent aliquem non admitti ad profeſſionem. Quia etiam matrimonium initum contra ſimplex Pontificis interdictum defendimus valere *libro* 7. *de matrim. diſputat.*2. *à numero decimo*.

72 At in Soc. JESU hoc caret difficultate. Quia in ipſa ſolius Generalis eſt admittere ad profeſſionem, & ad ſimplicia biennii vota, & coadjutorum formatorum; & ex ipſius commiſſione admittunt Provinciales ad novitiatum, & ſola biennii vota, ut diximus *num.*26. Atque proinde poterit non communicare hanc facultatem, niſi cum limitatione, quam expedire cenſuerit.

73 Quartò deducitur, quamvis non poſſit generale religionis Capitulum edere ſtatutum irritam reddens profeſſionem, ſed ſolius Pontificis hoc ſit, ut multis citatis probavimus *lib.*7. *de matrim. diſput.* 37. *num.*30. & præter Doctores ibi citatos, id tradit *Manuel quæſt. regularibus, tomo* 3. *in qu.*11. *art.*2. *& in q.*15. *art.*10. *col.*3. *& in qu.*17. *art.*20. poſſe tamen modo irritam reddere profeſſionem cum aliquo impedimento emittendam, ſtatuendo, nimirum, ut nullus admittatur ad profeſſionem, niſi proteſtatione præmiſſa non eſſe animum illius admittendi, ſi tali impedimento laboret. Tunc enim profeſſio cum eo impedimento minimè valeret, non ratione decreti irritantis, ſeu defectu intentionis admittendi; ut ex multis probaui *ea diſp.* 37. *nu.* 30. Et ultra ibi allegatos tradit *Manuel dict. qu.* 17. *art.*2. Inſuper poſſet reſtringere facultatem admittendi habentes tale impedimentum, & tunc profeſſio eſſet irrita defectu poteſtatis in admittente; ſicut *n.*71. probavimus id poſſe Generalem in caſu ſpeciali.

74 Quintò deducitur, quid in ea quæſtione cenſendum ſit, an poſſit Epiſcopus monachum ad profeſſionem admittere? Quidam affirmant penes Epiſcopum eſse facultatem religioſum aliquem conſtituendi: quamvis in nullum monaſterium ille ingrediatur, nec certæ alicujus religionis inſtitutum profiteatur. Sed id continget, promittendo tria ſubſtantialia religionis vota in manibus Epiſcopi, eritque religioſus in ſua domo ſub Epiſcopi obedientia. Probant ex *c. ſi vir* 27. *qu.*2. quod nil prorſus ad rem facit, utpote quod ſolùm definit, ne conjuges communi conſenſu volentes ad religionem tranſire, id efficiant abſque Epiſcopi licentia. Hanc ſententiam tenent *Innoc. c. porrectum n.*5. *de regular. & ibi Hoſtienſis n.* 14. *Joann. Andr. n.*4. *Anchar. n.*7. At contrarium dicendum eſt. Quippe nec profeſſio eſse poteſt extra religionem à Sede Apoſtolica approbatam *c. unico, de voto in* 6. Nec Epiſcopus, cùm hodie ſuperior religioſorum non ſit (omnes enim illi privilegium exemptionis habent) poteſt propria auctoritate ad profeſſionem monaſticam admittere. Atque ita docet *Abbas eo c. porrectum n.*12. *Roſella verbo novitius nu.* 21. *Angelus verbo profeſſio num.* 1. *Sylv. verbo religio* 3. *quæſtione* 14. *Armilla verbo novitiu. num.*11. *& ibi Tabiena qu.*8. *numero* 9. *Navarr. lib.*3. *conſ. tit. de regularibus, in prima editione, conſil.*6. *à num.*2. *uſque ad* 6. *in conſ.*40. *à num.*2. *uſque ad* 6. *Anton. Cuccus lib.*3. *inſtitutionum moralium, tit.* 1. *num.* 62. *Manuel quæſt. regular. tomo* 3. *in qu.*17. *art.* 11. *Azor. libr.* 12. *inſtitutionum moralium cap.*5. *quæſt.*4. Prior tamen ſententia vera eſt in monaſteriis monialium Epiſcopo ſubjectis, & dummodò profeſſio emittatur juxta regulam à Sede Apoſtolica approbatam. Et ita docent *Roſella, Sylveſter, Armilla, Tabiena, Navarrus, Antonius Cuccus, Manuel ibidem*. Quod intelligitur, ſimul cum conſenſu majoris partis conventus. Nam ſolus ſuperior nequit ad profeſſionem admittere, ut *num.*65. probavimus. Et ita advertunt *Tabiena, & Armilla ibidem*.

75 Sextò deducitur, habentem ſolam monaſterii adminiſtrationem non poſſe ad profeſſionem admittere: quod non ſit legitimus ſuperior. Ita docent *Sylv. verbo religio* 3. *q.*18. *Angelus, & Azor. n. præc. allegati, contra Lapum, & Dominicum allegatos à Sylveſtro*.

76 Poteſt tamen Abbatiſsa in ſuo monaſterio profeſſionem monialium acceptare. Quod videtur ſupponi *c. conſuluit qui cler. vel vou.* Nam hæc acceptatio non eſt actus ordinis, nec juriſdictionis pertinentis ad Eccleſiæ claves, cujus fœmina eſt incapax, ſed cujuſdam ſuperioritatis, quam revera Abbatiſſa in moniales habet. Atque ita docent *Hoſt. eo c. conſuluit n.* 1. *Archid. c. conſtitutionem n.*1. *verb. emiſſa, de regular. in* 6. *Francus ibi n.*7. *Dominicus ibi §. aliis n.*6. *& c. non ſolum n.*10. *eod. tit. & lib. Henricus c. porrectum n.*4. *porrectum n.*4. *de regular. Roſella verbo novitius n.*6. *Azor. lib.*12. *inſtit. moral. c.*5. *q.*6. Imo idem dicit *Francus* ibi in Abbatiſsa reſpectu monaſterii virorum, quod per ipſam regitur. Sed veriùs eſt contrarium, quod tenet *Anchar. eod. c. conſtitutionem n.*2. *notab.*3. Quod ſolam illius monaſterii adminiſtrationem Abbatiſsa habeat: hoc autem non ſufficere profeſſionem alicujus acceptandam probavimus *num. præc.*

77 At poſset laicus ex commiſſione potentis acceptare profeſſionem, illam admittere, ſicut poteſt beneficium nomine alieno acceptare, & procurator eſse in cauſa ſpirituali *c. accedens, de præbend. & c.*1. *de procurat. in* 6. Et ita docent *Innoc. c. porrectum n.*4. *verſ. ab Abbate, de regular.* & ibi *Hoſt. n.* 13. *Joan. Andr. n.*4. *Henricus n.*5. *Anchar. n.* 6. *& c. finali, ad finem, eodem tit. in* 6. *Roſella verb. novitius num.*24. *Sylveſt. allegato Aſtenſi verbo religio* 3. *q.*18. *Manuel quæſt. regular. tomo* 3. *in q.*17. *art.*12.

78 Ex quo deducitur, quid dicendum ſit de ſuperiori legitimo excommunicato denunciato, aut notorio clerici percuſsore, qui profeſſionem admittit, aut alteri admittendam committit. Videtur enim admiſſio irrita: quia admittere eſt actus juriſdictionis, & ſic appellat *Azor. libr.*12. *inſtitut. moral. c.*5. *qu.*6. Cùm ex officio ſolus ſuperior poſſit acceptare: nec admiſſio illa emanare poſſit, niſi ab habente juriſdictionem. Et ſic uterque actus eſt juriſdictionis. Atque hanc partem probant argumenta, quæ adduximus *lib.* 3. *de matrim. diſput.*21. *nu.* 1. *&* 6. ad probandum matrimonium initum coram parocho ſic excommunicato, aut coram alio ex ejus commiſſione eſse irritum: quod ea præſentia, & commiſſio ſint actus juriſdictionis. At exiſtimo validam fore profeſſionem, ſive acceptet ſuperior ſic excommunicatus, ſive alius ex ejus commiſſione. Ducor, quod acceptare profeſſione non ſit propriè actus juriſdictionis, ſed ſuperioritatis. Et ita actum ſuperioritatis appellant *Dominicus c. conſtitutionem §. in aliis n.*6. *de regular. in* 6. *& ibi Francus num.*7. *Roſella verbo novitius n.* 21. Nec etiam ea commiſſio eſt actus juriſdictionis: non enim eſt alicujus juriſdictionis commiſſio. Si enim eſset actus juriſdictionis ſpiritualis, minimè eſset capax illius fœmina, aut laicus. Sed illa acceptatio nil aliud eſt, quàm admittere nomine religionis obligationem illam, qua profitens religioni ſe adſtringit, & obligare religionem ipſi profeſso. Et illa commiſſio eſt, dare poteſtatem ad acceptandam eam profeſſi obligationem, & ad obligandam illi religionem. Hæc autem etſi ſupponant ſuperioritatem, non ſunt actus juriſdictionis, nec juriſdictionis uſum exigunt, ſed ſolam ſuperioritatem; quæ per excommunicationem non ceſsat, etſi per eam ſuſpendantur actus juriſdictionis. Et confirmatur, quia ſi quemlibet alium contractum nomine conventus celebraret, vel daret alteri poteſtatem celebrandi, valeret utique. Contractus enim ab excommunicato initi ſunt validi, juxta multò veriorem ſententiam, ut traditur *in tractatu de excommunicatione*. Cum tamen niſi ſuperior eſset, nec poſset validè celebrare, nec committere. Nec hi actus reputantur juriſdictionis, ſed cujuſdam ſuperioritatis. Sicut *lib.*3. *de matr. tota diſp.*21. probavimus valere matrimonium, cui aſſiſtit parochus ſic excommunicatus, aut alius Sacerdos ex ejus commiſſione; ubi & ad contraria argumenta reſpondimus. Qualiter autem peccet ſic recipiens profeſſionem, aut alteri committens, idem dicendum eſt quod *num.* 36. diximus de peccato admittentis ad profeſſionem ſic excommunicatum. Sola enim venialis culpa eſset ratione participationi cum aliis, quamvis ipſe non eſset denunciatus: niſi intereſset aliquibus Eccleſiæ precibus in ipſa profeſſione recitatis; tunc enim eſset mortalis. Cùm excommunicatus non denunciatus nullo in hoc privilegio gaudeat.

79 Quod ſi ſuperior ſuſpenſus eſset ab admiſſione ad profeſſionem (qualiter reum jure ſuſpenſum eſse diximus *nu.* 8. in caſu ibi explicato) vel ſi ſuſpenſus ab homine eſset: quidam dicunt non valituram profeſſionem ab hoc admiſsam. Ita docent *Lapus allegatione* 4. *n.*7. *Francus c. non ſolum nu.*6. *de regular. in* 6. Et idem conſequenter dicent, ſi deleget admittendi poteſtatem. Nec enim dare poteſt poteſtatem, qua ipſe caret. Atque hoc poſt Concilii Conſtantienſis decretum debet neceſsariò intelligi, quando ille ſuſpenſus eſset denunciatus. At quamvis exiſtimem eſse mortale ſic admittere, aut delegare, quamvis ille non ſit denunciatus, eo quod contra cenſuram illam agat: valebit tamen profeſſio, etſi denunciatus ſit. Quia ſoli juriſdictionis actus exerciti à ſuſpenſo denunciato ſunt irriti. At hæc admiſſio, aut delegatio ſunt actus ſolius ſuperioritatis (ut *numero præced.* probavimus.) Item quia parochus cui interdicta eſt Sacramentorum, aut peculiaris matrimonii adminiſtratio, validè aſſiſtit, & alteri committit, ſicut probavimus *libro* 3. *de matrimon. diſputat.* 21. *numero* 11. *&* 12. Ergo idem dicendum erit de hoc ſuſpenſo ab admiſſione ad profeſſionem. Secus tamen eſset, ſi ſuperior eſt juſta cauſa reſervaret admiſſionem alicujus ad profeſſionem, juxta ea quæ *num.* 71. tradidimus.

80 Quoties autem profeſſio eſt irrita defectu ſolius poteſtatis in admittente ſatis eſt ad ejus valorem, quando nomine habentis poteſtatem admiſſa eſt, ut is ratam eam habeat, non mutata priori profeſſi voluntate per actum contrarium. Quod ratihabitio retrotrahatur, & mandato comparetur, *regul. ratihabitionem, de regulis juris, in ſexto*. Atque ita docent *Innoc. c. porrectum, num. 5. de regular. & ibi Hoſt. Jo. And. n.4. Henricus n.5. Anchar. n.6. & c. finali ad finem, eod. tit. in 6.* ubi *Francus n.2. Roſella verb. novitius, n.24.* & ibi *Angelus n.13. Sylv. verbo religio 3. qu. 16. & q.18. dicto 2.* idem *Angelus verbo profeſſio, n.1.* ubi *Armilla n.1. Tabiena qu.1. num.2. Navarr. lib.3. conſ. tit. de regularibus, in 1. editione, conſ.6. num.7. in 2. conſ.40. numero 7. Antonius Cuccus lib.3. inſtitutionum moralium, c.5. q.7. Manuel 2. tom. ſumma c.8. n.13. concluſ.12. & quæſt. regular. to.3. in q.17. art.12.* Et idem benè docet *Francus* ibidem de conventu vacante Prælato, poſſet enim nomine Prælati futuri admittere ad profeſſionem, & eo poſtea ratam eam habente valeret. Dicunt autem omnes hi eam ratihabitionem tunc prodeſſe, quando nomine potentis acceptare, eſt acceptata profeſſio. Nam ſi ejus nomine acceptata non ſit, nil ejus ratihabitio ſubſequens proderit. Nemo enim ratum habere poteſt, quod ſuo nomine geſtum non eſt. Et ita docent *Angelus verbo profeſſio, num. 1. Tabiena, Armilla, Azor.* proximè allegati. Incipiet autem valere profeſſio illa à tempore, quo rata habita fuerit à ſuperiore; quare matrimonium ante eam ratihabitionem initum valeret. Quia, cùm ad profeſſionis valorem deſideretur conſenſus profitentis, & habentis legitimam acceptandi poteſtatem, poſterior hic conſenſus deeſt ante eam ratihabitionem. Ergo ab eo ſolo tempore, quo profeſſio rata habetur, valere incipiet. Atq; ita docent *Innocentius, Hoſt. Jo. Andreas, Anchar. Angelus utroque loco, Roſella, Manuel utroque loco, proximè alleg. Sylv. verbo religio 3. q.14. in fine, & q.16. in fine, & q.18. dicto 2.*

81 Tandem dubitatur, an quando profeſſio fuit ex parte emittentis irrita, ſufficiat novus ejus conſenſus abſque nova Prælati admiſſione, & qualis debeat eſſe hic conſenſus? De qua quæſtione latè egimus *lib.7. de matrim. diſputat. 37. à nu.59. uſque ad 66.* & ideò in ſumma repetemus ibi dicta, remittendo illuc probationes, & allegationes. Et quidem primò certum eſt, ad veram illius irritæ profeſſionis ratificationem, & ut ea convaleſcat, deſiderari, ut profeſſus ſciens profeſſionem fuiſſe irritam illam denuo ratam habeat: quod latè probavimus *ead. diſp.37. n.59.* Secundò, circa novam monaſterii acceptationem, eam quoque deſiderari cum ſcientia nullitatis prioris profeſſionis, tenent aliqui, quos allegavimus, *ead. diſp.37. nu.62. & 63. & Manuel quæſt. regularibus, tomo 3. q.17. art.3.* Quod eſſe ſatis probabile diximus *ea diſp.37. n.60. 61. & 62.* At ſi ibidem diſtinximus, ſi prior profeſſio non fuit irrita ratione inhabilitatis profitentis, ſed quia fictè, aut metu, aut dolo eam irritantibus emiſſa eſt, probabiliùs credimus *eo n.60. & 61.* non deſiderari novam monaſterii acceptationem. Quando autem fuit irrita ratione inhabilitatis, ſiue temporalis, ut quia defecit legitima ætas, aut integer probationis annus, ſiue perpetuæ tamquam probabiliùs ſuſtinuimus *ibi num.62. 63. & 64.* eſſe neceſſariam novam conventus acceptationem, ut prior illa profeſſio poſt impletam legitimam ætatem, aut nouitiatum expletum, aut impetratam inhabilitatis diſpenſationem, conualeſcat. At ſatis probabile diximus non deſiderari, ſed ſufficere novum profeſſi conſenſum. Quod invenio tenere *Sylv.* quem ibi non retulimus, *verbo relig. 5. q.2. in fine*, ubi ait profeſſionem furioſi tempore furoris emiſſam, & ita tempore inhabili, convaleſcere per ſolum illius ad ſanam mentem reſtituti conſenſum, quando conventus furiam ignorauit, *eadem etiam diſp.37. n.65.* tradidimus medium facilè ad impetrandum novum conventus conſenſum, ſi quis eam partem ut deſideretur, amplecti velit. Atque *n.66.* probavimus non eſſe repetendas cæremonias in profeſſione adhiberi ſolitas. Et *n.67. & 68.* egimus an hic omnia prioris profeſſionis irritæ antiquitatis jura tenere licitè valeat.

SUMMARIUM.

Profeſſio an ſit irrita defectu intentionis profitendi, aut ſe obligandi, aut quando profitens ſe habuit negativè, aut quando ex errore, aut dolo, aut metu, iracundia, aliave animi perturbatione emiſſa eſt? n.82.

Quid ſi finis fuit malus, aut indifferens, aut aſſequi rem temporalem, aut mixtus? n.83.

An profeſſio ſit irrita non præmiſſo examine novitiæ, an liberè profiteatur, & quando id præmittendum ſit? n.84.

An ſit irrita eo quod aliquod ex tribus votis non emittatur? num. 85.

An ſit irrita facta in religione reprobata, aut quando non illi ſpeciali religioni, ſed religioni in genere obligat? n.86.

An valeat emiſſa ſub conditione de præſenti, præterito, vel futuro, honeſta, turpi, impoſſibili, neceſſaria? n.87.

An facta ſub conditione de futuro, fiat valida evenienti conditione, abſque novo conſenſu, quamvis profitens ſit inhabilis, ſitque conditio, ſi Pontifex diſpenſaverit? n.88.

An matrimonium ab illo initum ante conditionis eventum valeat? num. 89.

An ſi fiat duplex profeſſio in diverſis religionibus ſub conditione, & utraque conditio ſimul eveniat, vel non ſimul, utra valeat? num. 90.

An valeat cum conditione contraria ejus ſubſtantiæ: ut retinendi proprii, non ſervandæ caſtitatis? Refertur opinio quædam, num. 91.

Explicatur ſententia Auctoris, & ſolvuntur contraria, n.92.

Quid ſi conditio ex intervallo adiiciatur? n.93.

Quid ſi conditio non ſit retinendi omninò proprii, ſed alicujus peculiaris tamquam proprii? n.94.

Quid ſi conditio illa adjiciatur tamquam modus, vel ſimplex pactum? n.95.

Quid ſi apponatur tamquam cauſa, vel demonſtratio? n.96.

Quid ſi conditio ſit reſervandi aliquid in proprios uſus de licentia ſuperioris; & an poſſit ſuperior revocare, etſi Pontifex confirmarit? num. 97.

An ea reſervatio ſit in dubio ita intelligenda? n.98.

An huic juri ſit derogatum per Tridentinum? n.99.

De aliis limitationibus, remiſſivè, n.100.

An valeat profeſſio, ſi qui intendat non ſervare tria vota, aut id exprimat? n.101.

An valeat adjecta conditione manendi in propria domo, & poſſit poſtea ſuperior revocare, etſi Pontifex pactum confirmet? numero 102.

Poſt n.102. invenies omnia ſummaria, quæ deſunt.

QUæſtio tertia. Quando profeſſio ſit irrita ob defectum in ipſa profeſſione contingentem? Primus defectus eſt quando defuit voluntas promittendi, aut ſe obligandi, aut merè negativè ſe habuit profitens. Sed de hoc egimus *lib.4. cap.1. numer. 27.* Vel quia conſenſus fuit per errorem, aut dolum: de quo, & quando vota biennii in Societate JESU emiſſa, per hæc irritentur, egimus *lib. 4. cap. 2. num. 4.* Vel quia per metum: de quo egimus *eodem lib.4. toto cap.3.* Vel quia ex ira, aliave animi perturbatione profeſſio facta eſt: de quo egimus *eodem l. 4. c. 1. num. 2.*

83 Secundus defectus eſt, ratione indebiti finis ad quem ordinata eſt profeſſio: quia aut ille eſt malus, & de hoc egimus *lib.4. c.6. n.14.* Aut quia eſt indifferens: aut conſecutio alicujus rei temporalis; & de hoc egimus *c.7. num. 26.* Aut quia fuere plures fines, & alter fuit ineptus, & de hoc egimus *c.10. n.15.*

84 Tertius defectus eſt, quod profeſſio monialis non fuerit emiſſa præmiſſo duplici examine Ordinarii, quod petit *Tridentinum ſeſſ.25. de regular. c. 17.* quando major duodecim annis ingreditur religionem; vel unico, quando ea ætate minor ingreditur. De quo examine latè egimus *lib.4. c.18. n.32. & tribus ſequentibus*: ubi & declaravimus, quando ſit præmittendum. Et quidem dicendum eſt, non reddi irritam profeſſionem ex hoc defectu. Quia etſi Tridentinum id examen profeſſioni præmitti jubeat, at eam aliter emiſſam non reddit irritam. Ut ſolet explicare, quando id vult, & fecit in alio caſu, *ead. ſeſſione c.15.* & ita docent *Menochius conſ.396. num. ultimo, vol.4.* Erit tamen peccatum eam non præmiſſo illo examine profiteri. Nec ipſa ſola peccat, ſed etiam Abbatiſſa, vel Prælatus admittens profeſſionem. Quippe quamvis Tridentinum de ſola profeſſura loquatur, at cum ſuſcipere, & dare ſint correlativa, lex etiam pœnalis, & correctoria diſponens in uno correlativo, cenſetur idem diſponere in alio, in quo eſt eadem ratio; ut ex multis probat *Everardus in ſuis topicis, loco à correlativis n.7. 8. & 9.* Et id etiam conſtat ex eodemmet Tridentini decreto, in quo jubetur Abbatiſſa ante menſem proximum profeſſioni, certiorem facere Epiſcopum, ſub pœna ſuſpenſionis ab officio, quamdiu Epiſcopo videbitur. Atque ita docent *Navarr. ſumma Hiſpana c. 28. additione penultima ad n. 143. cap.25. & Manuel*, benè addens, hoc peccatum Abbatiſſæ, vel dantis profeſſionem abſque hoc examine, eſſe mortale, *in 2. tomo ſummæ c.8. n.3. concluſ. 2. col. 2.* Quamvis autem Tridentinum id duplex examen petat, majori duodecim annis ingrediente religionem: at uſu jam receptum eſt, ut unicum puellæ quacumque ætate ingredientis, præmittatur, nimirum, quando profeſſura eſt, ut benè docet *Manuel q. regularibus, tomo 3. q.12. art.2.*

85 Quartus defectus eſt, quando non præmittuntur omnia tria vota, paupertatis nempè, caſtitatis, & obedientiæ, quæ de profeſſionis ſubſtantia ſunt: ſed aliquod ex illis non præmittitur. In quo eventu, etſi aliqui cenſeant valere profeſſionem, quos retulimus *l.7. de matrim. diſput.25. num. 21.* at contrarium *eo num.21. & num. ultimo* approbavimus multis citatis.

86 Quintus defectus eſt, ſi profeſſio fiat in religione reprobata. Quia ea valere nequit, cùm in ſola religione per Sedem Apoſtolicam approbata poſſit validè emitti. Quare dicunt *Palud. 4. d. 38. q.4. art.2. n.30. D. Anton. 3.p. titul. 16. c.3. in fine principii, Sylv. verbo religio 3. q. 10.* ea vota non obligare illi ſpeciali religioni, in qua emittuntur, ſed religioni in genere; ſed jam *c. præced. n.28.* probauimus, profeſſionem obligantem ſoli religioni in genere, non eſſe veram profeſſionem, ſed vim ſolius voti ſimplicis habere. An verò verum ſit in univerſum profeſſionem irritam habere vim voti ſimplicis, dicemus *n.104. & 105.*

87 Ultimus defectus eſt, ſi profeſſio illa ſub conditione emittatur. Et quidem, ſi conditio ſit de præſenti, aut de præterito, aut de futuro, neceſſaria tamen, vel impoſſibilis, vel contingens, vel honeſta, vel turpis, non tamen contra profeſſionis ſubſtantiam, eſt omninò idem dicendum, quod latè diximus *lib. 4. cap. 23.* de voto ſimplici ſimilibus conditionibus affecto. Quia eadem prorſus eſt ratio. Et conſtat poſſe profeſſionem eſſe in pendenti ex futuro eventu. Nam quando acceptatur à non habente poteſtatem nomine illam habentis, pendet ex futura habentis poteſtatem ratihabitione, & ex tunc incipit eſſe firma; ſicut *num. 80.* probauimus.

88 Duplex tamen difficultas eſt hic diſcutienda. Prior eſt, an profeſſio emiſſa ſub conditione de futuro, quæ validè apponitur, ejusque obligationem ſuſpendit, adveniente conditione, ſtatim abſque novo alio conſenſu valeat? Ut ſi quis in religione ſic profiteatur: promitto paupertatem, &c. ſi Pater meus craſtina die voluerit, an volente patre craſtina die maneat profeſſio valida, abſque novo alio profitentis, aut religionis conſenſu? Multum negotii faceſſeret nobis hæc quæſtio, niſi in ſimili forma illam diſputavimus *lib. 5. de matrim. diſput.8. à num.3.* ubi latè diſputavimus an matrimonium ſub ſimilibus conditionibus initum efficiatur validum aduenięnte conditione, abſque novo alio conſenſu? Et ideo ſummatim hic repetendo, dicam remittendoque probationes ad illum locum. Sicut ergo in ſimili matrimonio, ſiue perſonæ ſint habiles ad ineundum illud, ſive inhabiles abſque diſpenſatione, & conditio ſit, ſi Pontifex diſpenſaverit, eſt duplex ſententia. Prior ait, non eſſe matrimonium impleta conditione, ſed deſiderari tunc novum conſenſum: & potiſſimùm, quando contrahentes ſunt tunc inhabiles. Quam retuli *ea diſput.8. n.9. & n.3.* dicens eſſe probabiliſſimam. Poſterior autem tenet, in utroque caſu perfici matrimonium adveniente conditione, abſque novo alio conſenſu, dummodò prior non ſit per contrarium actum mutatus; Quam retuli *ea diſp.8. n.3. & 10.* atq; eam tamquam multò probabiliorem ſequutus ibi ſum, & argumentis contrariis ſatisfeci *ibi n.8. & 11.* Ita in profeſſione poteſt eadem duplex ſententia locum habere. Et quamvis utraque ſit probabilis, at probabiliorem exiſtimo, eam profeſſionem conditionalem effici in utroque caſu omninò validam, eo ipſo quod conditio impletur, abſque novo alio conſenſu, dummodò nec religio admittens, nec profeſſus priorem conſenſum mutarint. Quod ex rationibus ibi adductis probatur: eædem enim militant in hoc caſu.

89 Hinc deducitur, ſi ante conditionis eventum hic ineat matrimonium, id fore validum: ſecus ſi poſt. Quia ante illum non erat conſummata profeſſio, ſed pendens à futuro eventu: at poſt illum eſt conſummata; ſicut idem probavimus in matrimonio, *ead. diſp.8. n.7.*

90 Secundò deducitur, quid dicendum, ſi ille in duplici religione profiteatur ſub ſimilibus conditionibus, & utraque conditio ſimul impleatur. Dicendum enim eſt, ſicut in matrimonio diximus *eadem diſputat.8. numero 15. & 16.* contra duas ſententias *ibi numero 13. & 14.* relatas, utramque ſe mutuò impedire, & ideò neutram valere; impleta tamen priùs altera conditione, valebit profeſſio ſub illa emiſſa, ſive prior, ſive poſterior fuerit, & altera corruet.

91 Poſterior difficultas eſt, an religionis profeſſio irrita fiat, adjecta conditione contraria ejus ſubſtantiæ, ut, dummodò profitens proprium retineat, vel non teneatur ad caſtitatem, aut nutu ſuo, & arbitrio vivat? Quamvis Jaſon ſtatim allegandus referat quinque ſententias, at omnes eæ ad duas potiſſimas reducuntur, cæteræ ſunt quædam earum limitationes, & ita tamquam limitationes apponemus, & de earum veritate diſputabimus. Prior ſententia ait, eam profeſſionem fore validam, & rejici conditionem tamquam ejus ſubſtantiæ contrariam. Ducitur ex *c. finali, qui clerici, vel vov.* ubi Pontifex definit firmam fuiſſe profeſſionem cujuſdam mulieris emiſſam cum ea conditione, ut in domo ſua cum omnibus ſuis bonis maneret. Secundò, poteſt hoc prodari ex textibus, quos adduximus *libr. 5. de matrim. diſput. 9. nu. 1.* ad probandum conditiones contra matrimonii ſubſtantiam non illud irritum reddere. Et ideo hanc ſententiam tenent *Gloſſa auth. ingreſſi, verb. dedicant, C. de Sacroſ. Eccleſ. & auth. de monachis, collat. 1. §. illud quoque verbo voluerit, & c. ſolet, verb. nolint, in fine 32. qu.2. ubi Archid. ad finem, & ibi Bellamera n.3. Lapus allegatione 127. num. 17. & ibi Mandoſius in addit. litera Z, Innoc. cap.1. num. 3. de condit. appoſ. Jo. Andr. addit. ad Speculatorem tit. de ſtatu monachorum, §. qualiter concipiet libellum q.48. nu.54. verb. quæſitum, & cap. finali n.9. de condit. appoſ. & ibi Anton. nu.8. Cardin. num.4. Præpoſ. num.8. Alexander de Nevo n.33. in fine Henricus num.14. & 15. Imola Clem. finali n.8. de regular. & c. cum M. n. 41. de conſtit. ubi Felinus nu. 75. Ripa num.82. Baldu.* triplici loco, *Joannes de Phano, Angelus*, quos refert *Jaſon dicta auth. ingreſſi num. 30.* & eam ipſe ſequitur *ibi num. 37. Bernardus Diaz regula 521. n. unico, Greg. Lopez l.2. verbo proprio tit.7. p. 1.* & eſt ſatis probabilis.

92 Poſterior ſententia (cui tamquam probabiliori adhæreo) ait eam profeſſionem irritam. Ducitur, quod conditio contraria ſubſtantiæ matrimonii carnalis reddat ipſum irritum *cap. finali, de condit. appoſ.* Ergo idem erit in matrimonio ſpirituali per profeſſionem inito. Nec valet diſcrimen quod contrarii Auctores inter utrumque conſtituunt, nempè, quod in matrimonio carnali conjuges, quibus per illud obligatio principaliter acquiritur, conniveant conditioni illi, ac proinde tamquam legitimè admiſſa non eſt rejicienda, ſed ſi matrimonii ſubſtantiæ repugnet, illud irritum faciet. At in matrimonio ſpirituali Deus, cui principaliter obligatio comparatur, non admittit conditionem illam, & ideo tamquam non admiſſa rejicitur prorſus, & manet profeſſio abſoluta, & valida. Verùm hæc differentia corruit, quia Deus non immediatè à ſe ipſo acceptat profeſſionis obligationem, ſed medio Prælato, qui in acquirendis poteſt nocere. Item quia eſto ſoli Deo fieret profeſſio, cùm illa emittatur ſub conditione illa, & non aliter, ex eo quod Deus conditionem non accepter, ſequitur potiùs profeſſionem corruere: utpotè quæ non aliter ex profitentis voluntate perfecta eſt, quàm ſub illa conditione. Profeſſio enim omnes obligationis ſuæ vires ex profitentis voluntate aſſumit. Et ideo votum ſimplex emiſſum cum conditione contraria ejus ſubſtantiæ, probavimus eſſe irritum *lib.4. c.23. n.10.* Secundò, ex *c. dudum, verſ. inſuper, de conver. conjug.* ubi dicitur valere profeſſionem, etſi profitens ante ingreſſum proteſtatus ſit velle ſe retinere proprium: eò quod tempore profeſſionis illam purè, & ſimpliciter emiſerit. Ergo à contrario ſenſu non valeret, ſi conditio illa tempore profeſſionis adjiceretur. Tandem quia rationes contrariæ non obſtant. Nam textus *c. fin. qu. cler. vel vov.* declarabitur *n.97.* Ad alios textus reſpondimus *lib.5. de matrim. diſp.9. in fine*. Et ideo hanc ſuſtinent *Gloſſa l. per ſervum 14. verbo, inutile ff. de uſu, & habitat. & c.2. verb. adminiſtratione, de ſtatu monachorum, & c. finali, verbo, contra, ad finem, de cond. appoſ. Speculator tit. de ſtatu monachorum §. qualiter concipiet libellum q. 48. num.54. Bartolus authentica ingreſſi n.29. C. de Sacroſ. Eccleſ. & ibi Decius n.21. initio, & n.22. in fine, Paulus ibi nu.19. Salycetus num.5. Abbas c. finali num. 6. qui cler. vel vov. & cap. finali, num.7. de condit. appoſ. Cardinalis Clem. finali numero 6. qu.6. de regular. & ibi Anchar. nu.5. Paulus de Eleazar, & ibi Joannes de Ligna ibi ad finem Palud. 4. d. 26. qu.3. artic.2. num.10. Adrianus IV. ubi de matrim. dubio 9. §. ſed pro ſolutione, omiſſis varietatibus D. Anton. 3.p. titul. 16. cap.3. in principio, verſ. profeſſio expreſſa cum mala intentione, Roſella verbo religio 2. numero 11. Angelus verbo religioſus, num. 19. Sylveſt. verbo religio 3. q. 6. 7. & 8. Tabiena verbo religio quæſt. 20. num.21. & ibi Armilla num. 8. & verbo profeſſio num. 1. Navarr. lib.3. conſil. in 1. editione tit. de regularibus, conſil. 20. nu. 5. in 2. tit. de ſtatu monachorum conſ.14. numero 5. Covarr. 4. decret. 2.p. cap.3. §. 1. num.18. Monchaca de ſucceſſionum creatione, lib.3. §.21. n.177. Antonius Cuccus lib. 3. inſtitutionum moralium, tit. 1. num.128. Spino ſpeculo teſtamentorum, gloſſa 12. principali num. 12. Humada lib.7. tit. 7. p. 1. gloſſa 1. num.2. Salzedo addit. ad regulam 521. Bernard. Diaz, Gratian. regula 320: num.2. Cevallos in ſuis quæſt. practicis quæſt. 85. numero 2. Azor. lib. 12. inſtitutionum moralium c.5. quæſt.2. & lib. 11. cap. 15. quæſt.9. Manuel quæſt. regular. 3. tomo, quæſtione 17. articulo ſexto.*

93 Temperatur tamen hæc ſententia primò, quando ea conditio adjecta eſt tempore, quo profeſſio emittitur. Nam ex interuallo quantumuis modico appoſita non nocebit, ſed rejicietur manente firma profeſſione. Quia ſtatim ac profeſſio emittitur, ejus obligatio perfectè acquiritur Deo, & monaſterio. At obligationi perfectæ, & jam conſummatæ nulla conditio, nullumve onus adjici poteſt; ut probauimus in matrimonio carnali, in quo eadem eſt ratio, *l. 5. de matrim. diſput.6. num. 3.* Atque ita docent *Gloſſa l. per ſervum 14. verbo inutile, ff. de uſu, & habitat. Anton. cap. finali, n.8. de condit. appoſ. & ibi Præpoſ. n. 8. Bartolus, Salycetus, Gratian. Cevallos, Salcedo n. præc. allegati, Covarr. 4. decretal. 2.p. c.3. §.1. n.8. & 18.*

94 Secundò temperatur, quando conditio eſſet retinendi omninò proprium, & liberè acquirendi in voto ſuperiori. Quippe hoc eſt contra religionis ſubſtantiam. At ſi conditio eſſet de limitata paupertate, ut dummodò retineam domum ut propriam cum bonis jam acquiſitis, valebit profeſſio conditione rejecta, ſi repugnet ſubſtantiæ profeſſionis illius peculiaris religionis, in qua emittitur: quamvis non valebit id votum paupertatis, & ideo virtute illius non tenebitur profitens ad præciſam paupertatem, ſed virtute regulæ. Quia compellitur ad ea ſeruanda, quæ cæteri religioſi ſeruare tenentur. Ita docet *Covarr. 4. decretal. 2. p. capit. 3. §. 1. numero 18.* Ducitur, quod etſi ſint de eſſentia religionis paupertas, & caſtitas; at poſſunt hæc eſſe limitata manente religionis eſſentia. At hæc limitatio non placet. Quia hic per illam profeſſionem non ſe obligat religioni in genere, ſed huic peculiari. Si ergo conditio adjecta eſt contra ſubſtantiam profeſſionis in ea peculiari religione, eam irritam reddet. Hæc enim peculiaris profeſſio conſiſtere nequit cum illa conditione. Præterea, quia fatetur *Covarr.* ibi, id paupertatis votum non valere quo ad omnimodam paupertatem, ſed quo ad ſolam illam ſpecialem promiſſam. Ergo nec valebit illa ſpecialis profeſſio; cùm de ejus eſſentia ſit, ut emittatur valida de tribus votis, ut diximus *n.85.*

95 Tertiò temperatur, dummodò conditio contraria ſubſtantiæ profeſſionis apponatur tamquam conditio, vel tamquam pactum, ita ut eſcluſo non ſit intentio ſe obligandi. Si enim apponatur tamquam modus, vel ſimplex pactum, valebit profeſſio conditione rejecta. Ut ſi ſub hac forma fiat: profiteor paupertatem ut retineam proprieta-

tem

tem bonorum. Et poteſt probari ex iis, quæ adduximus l. 5. de matrimon. diſput. 19. n. 4. ad probandum non vitiari matrimonium carnale adjecto modo ejus ſubſtantiæ contrario, Et Doctores ibi allegati id tenentes in matrimonio carnali, tenebunt idem in profeſſione; cùm ſit eadem ratio. Atque in propriis terminis tradunt Bartolus auth. ingreſſi n. 29. C. de ſacroſ. Eccleſ. & ibi Paulus n. 19. Salycetus n. 5. Antonius c. finali n. 8. de condit. appoſ. & ibi Prapoſ. nu. 8. Navarr. lib. 3. conſ. in 1. editione, titul. de regular. conſ. 20. n. 5. in 2. tit. de ſtatu monachorum, conſil. 14. num. 5. Alii dicunt tunc non vitiari profeſſionem, ſed tranſire in aliam ſpeciem. Ducuntur ex l. ubi ita donatur, ff. de donat. cauſa mort. ubi deciditur donationem cauſa mortis cum pacto, ut donanti non ſit integrum revocare, quod eſt ejus ſubſtantiæ contrarium, non vitiari omninò, ſed tranſire in donationem inter vivos, & particulam, cauſa mortis, explicari, occaſione mortis. Quare hic ita profitens obligatur monaſterio in omnibus, præterquam in reſervatis in modo illo, vel pacto: & erit quaſi oblatus monaſterio. Ita docent Abbas c. finali, nu. 6. qui clerici, vel vov. Angelus verbo religioſus, n. 19. Sylv. verb. religio 3. qu. 8. At dicendum eſt, vitiari profeſſionem, & eſſe irritam, adjecto eo modo, vel pacto; ut probauimus in matrimonio carnali ea diſp. 19. n. 5. & Doctores id tenentes ibi relati, tenebunt quoque hoc. Atque in propriis terminis docent Decius ea auth. ingreſſi n. 23. Rubeus, quem refert, & ſequitur Covar. 4. decret. 2. p. c. 3. §. 1. n. 18. Salzedo addit. ad regulam 521. Bernardi Diaz. Nec etiam placet quod Abbas cum ſequacibus tradidit, nimirum tranſire eam profeſſionem in alium contractum. Atque id improbant Alexander de Nevo c. finali, n. 15. qui cleric. vel vov. Jaſon dicta auth. ingreſſi n. 36. Tum quia eſt nova monachatus ſpecies nullo jure inventa. Tum etiam quia textus, cum ii Doctores innituntur, id non probat. Quippe eſt maxima ſimilitudo inter donationem inter viuos, & cauſa mortis, ob quam jure ſtatutum eſt, ut adjecto pacto contra unius ſubſtantiam una tranſeat in alteram. At profeſſus eſt valde diſſimilis ab oblato religioni: nec is tranſitus eſt jure ſtatutus.

96 Quod ſi conditio illa ſolùm ponatur tamquam cauſa, vel demonſtratio, non reddet irritam profeſſionem etſi falſa ſit: ut, profiteor in hac religione, quia, vel quæ permittit habere proprium. Atque ita ſuſtinent loquentes, quando eſt cauſa, Anton. & Prapoſ. allegati num. pracedenti. Et tam de cauſa, quàm de demonſtratione id probavimus in matrimonio carnali, in quo eſt eadem ratio, lib. 5. de matrimonio, diſp. 19. n. 2. ubi id limitavimus, niſi error illæ falſæ cauſæ, aut falſæ demonſtrationis redundaret in errorem perſonæ. Tunc enim redderetur irritum matrimonium. Et ſimiliter in præſenti, ſi redundaret in ſubſtantialem religionis errorem, eſſet irrita profeſſio.

97 Quartò temperatur, quando conditio eſſet retinendi proprium quo ad dominium, cum libera utendi facultate, & independenter à ſuperioris facultate: ſecus autem eſſet quando uſum ſolum ſibi reſervaret profitens pro ſuis neceſſitatibus ex ſuperioris licentia, ejusque nutu revocabilem. Tunc enim valet profeſſio, nec conditio rejicitur. Quippe in nullo pugnat cum religionis ſubſtantia. Atque ita intelligitur pactum illud retinendi res ſuas in propria domo, quod in profeſſione ſua fecit mulier illa, de qua ſit mentio cap. finali, qui cler. vel vov. Atque ita docent Gloſſa, ibi verb. ut in domo: & ibi Innoc. num. 2. Joann. Andr. num. 9. Abb. numero 6. Bartolus auth. ingreſſi n. 19. C. de ſacroſ. Eccleſ. & ibi Paulus nu. 18. Decius n. 20. Jaſon n. 37. Imola l. ubi ita donatur num. 4. ff. de donat. cauſa mortis, Palud. Div. Antoninus, Angelus, Tabiena, Covar. Salzedo, Humada, Gratian. Cevallos, Azor. utroque loco, Manuel allegati n. 92. Sylv. verbo religio 3. q. 8. Navarr. commentario 2. de regular. n. 16. Quare immeritò hoc impugnat Anton. c. finali n. 8. de condit. appoſ. Ducunturque, quia etſi non ſit contra religionis ſubſtantiam, habere uſum alicujus rei de ſuperioris licentia, eſt tamen eum habere tamquam ex pacto ſibi debitum. Sed benè reſpondet Decius proximè allegatus, id verum habere, quando ita ex pacto deberetur, ut monachus actionem contra ſuperiorem acquireret, ita ut ſuperior eum uſum revocare nequiret. At Doctores allegati loquuntur, quando jus ſuperiori manet ad revocandum. Quod idem fatetur idemmet Anton. c. final. nu. 9. qui cler. vel vov. & ibi Prapoſit. num. 6. Dum autem diximus poſſe ſuperiorem revocare, intelligitur, niſi id pactum eſſet à Pontifice confirmatum; ut benè docet Navarr. proximè allegatus. Quamvis autem ſuperiores religionis non poſſent revocare, non eſſet contra religionis ſubſtantiam. Quia ipſe Pontifex, qui licentiam conceſſit, poſſet revocare.

98 Atque in dubio reſervatio aliquorum bonorum tempore profeſſionis à religioſo facta, eſt hoc modo intelligenda, nempè quo ad uſum ex licentia Abbatis, ab ipſo revocabilem. Et ita valebunt profeſſio, & conditio. Et ratio eſt, quia in dubio non ſunt interpretanda verba alicui contractui adjecta, ita ut ejus naturæ repugnent, imo potiùs juxta ejus naturam, l. ſi uno, in principio, ff. locati, & l. damni infecti quidam, in princip. ff. de damno infecto. Et verba quamvis ea in ſenſu improprio uſurpare opus ſit, ſunt potiùs accipienda in eo ſenſu, ut actus valeat c. Abbate, de verb. ſignif. l. quoties, ff. de verb. oblig. Atque ita docent Bartolus, Abbas, Paulus, Angelus, Sylv. Tabiena, Covar. Gratian. Salzedo, num. praced. allegati.

99 Nec juri huic communi derogat Tridentinum ſeſſ. 25. de regular. cap. 2. Quia ibi ſolùm ſtatuit, ne monacho concedantur bona ſtabilia etiam ad uſumfructum, ut ea tamquam propria, nec à ſuperiori irrevocabilia habeat. At pactum quod jure communi approbatur, c. finali, qui cler. vel vov. eſt, quando uſus reſervatus poteſt à ſuperiori revocari, ut diximus num. 97. Et ita docent Navarr. commentario 2. de regularibus, num. 16. Azor. lib. 12. inſtitutionum moralium c. 5. q. 2. in fine.

100 De aliis limitationibus, quæ poſſent apponi, ſumpto argumento à matrimonio carnali, in quo ab aliquibus apponuntur, conſulenda ſunt, quæ diximus l. 5. de matr. diſp. 9. ubi latè de illis egimus.

101 Ex dictis deducunt aliqui, non valere profeſſionem, ſi profitens exprimat ſe nolle ſeruare caſtitatem, quantumcumque illam promittat: quamvis valeret eo non expreſſo, etiamſi non intenderet ſeruare caſtitatem, dummodo vellet ſe ad illam obligare. Ducuntur, quia quando non exprimit, ſed in mente retinet ſe nolle ſeruare caſtitatem, id non obſtat valori profeſſionis: eo quod non ſit de ejus eſſentia velle tria vota ſervare, ſed velle ſe ad ea obligare. Quando autem id exprimit, non valet profeſſio: quoniam multa expreſſa nocent, quæ tacita non nocerent. Ita docent Palud. 4. d. 26. qu. 3. artic. 2. numero 10. D. Antoninus 3. p. titulo 16. c. 3. in princip. verſ. profeſſio expreſſa cum mala intentione, Sylv. verb. religio 3. qu. 6. Imo Armilla verbo religio, numero 8. ait, ſiue intendat non ſeruare caſtitatem, ſiue id exprimat, non valere profeſſionem. At hæc doctrina mihi diſplicet. Et ideo exiſtimo, ſolam non ſeruandi tria vota intentionem, quantumcumque verbis expreſſam, minimè reddere irritam profeſſionem. Quia obligatio voti non petit intentionem id ſervandi, ſed quantumcumque ea deſit, obligabit exiſtente voluntate promittendi, & ſe obligandi, ut probavimus l. 4. c. 1. n. 23. nec expreſſa nocent, aut valori voti obſtant, quando non ſunt contra ejus ſubſtantiam.

102 Tandem deducitur, valere conditionem in profeſſione appoſitam manendi in propria domo: nec ob illam vitiari profeſſionem. Quia eſſe intra monaſterium, non eſt de religionis ſubſtantia; ut probavimus c. prec. n. 12. Atque ita colligitur ex c. finali, qui cler. vel vov. ubi id pactum profeſſioni adjectum approbatur; & docent Angelus verb. religioſus, n. 19. Sylv. verb. religio 3. q. 8. Tabiena verb. profeſſio in fine, Navarr. commentario 2. de regular. num. 16. Emmanuel Sà ſumma, verb. religio n. 6. Azor. lib. 12. inſtitut. moralium, c. 5. quaſt. 2. At poterit poſtea ſuperior revocare, etſi non debeat abſque juſta cauſa, ut benè docent Angelus, Sylv. & Navarr. ibidem. Qui benè limitat, niſi Pontifex id pactum confirmaret; ut in ſimili diximus n. 97. in fine. Nec hoc eſt revocatum per Tridentinum; ut benè docent Navarr. Emmanuel Sà, Azor. ibidem. Si tamen expreſsè deduceretur in pactum, ita integrum fore profitenti, in propria domo manere, ut nullatenus à ſuperiori revocari poſſet, non valet profeſſio. Quippe eſſet contra obedientiæ votum, ac proinde contra religionis ſubſtantiam. Sicut pactum habendi proprium à ſuperiori non revocabile, eſt contra votum paupertatis: ac proinde ſicut per hoc redditur irrita profeſſio, ita & per illud.

SUMMARIUM.

An profeſſio irrita defectu ætatis, aut novitiatus, valeat ut votum ſimplex? n. 103.
Quid ſi ex aliis cauſis ſit irrita? n. 104. & 105.
An profeſſus hic teneatur ſub Epiſcopi obedientia eſſe, quando nulla religio vult eum admittere? n. 106.

103 QUæſtio ultima. An in prædictis omnibus eventibus toto hoc capite enumeratis, in quibus profeſſio ſolemnis eſt nulla, obliget illa ut votum ſimplex? Et quidem quando eſt nulla defectu legitimæ ætatis, ut quia ante pubertatem emiſſa eſt: quamvis attento jure antiquo nonnulla eſſet difficultas, an ea profeſſio ligaret tamquam votum ſimplex? id enim affirmat Anton. c. poſtulaſti, in fine, de regular. At verior opinio erat, eam omninò caſſatam eſſe ab Eccleſia, ita ut nec voti ſimplicis vim haberet. Quod colligitur c. 1. de regular. in 6. ubi dicitur, poſſe hunc liberè ad ſæculum redire. Quod verum non eſſet, ſi voto ſimplici ligaretur. Atque ita docent Cajetan. 2. 2. qu. 88. artic. 9. paulò poſt principium, in 3. notabili, Sotus lib. 7. de juſtit. quaſt. 3. artic. 2. columna penultima, verſic. Nihilominus. At hodie attento decreto Tridentini ſeſſ. 25. de regular. cap. 15. certiſſimum eſt, profeſſionem ante ſexdecim annos expletos, & integrum nouitiatus annum, ſiue in monaſteriis virorum, ſiue fœminarum, omni prorſus obligandi vi deſtitui, perinde ac ſi prorſus facta non eſſet. Sic enim expreſsè ibi deciditur.

104 Sed difficultas eſt, quando ob alias rationes profeſſio eſt irrita, an vim voti ſimplicis habeat? Et communiſſima ſententia ita affirmat. Ducitur ex cap. conſuluit, qui cler. vel vov. ubi de quadam fœmina velamen ſuſcipiente à carente poteſtate admittendi ad religionem, ſic dicitur, habitus ſine profeſſione ſuſceptus, ne contrahatur impedit, ſed contractum nequaquam diſſoluit. Quem textum etſi Gloſſa ibi, verbo presbyteri, intelligat de habitus novitiorum ſuſceptione: at jure o-

ptimo

ptimo eam reprobat Abbas ibi numero tertio. Quia cum ſuſceptio habitus novitiorum ad nil obliget, non impedit matrimonium contrahendum. Unde ait, intelligi de habitu profeſſorum, cujus ſuſceptio de manu potentis ad profeſſionem admittere; inducit profeſſionem tacitam; fuit autem irrita profeſſio hujus poteſtatis: & ideo deciditur in textu, inde voti ſimplicis non dirimentis, ſed impedientis matrimonium obligationem conſurgere. Et ita quoties defectu poteſtatis in admittente eſt irrita profeſſio, manere profitentem obligatum Deo vi voti ſimplicis, docent Speculator titul. de ſtatu monachorum, §. qualiter concipiet libellum, quaſtione decimanona, numero vigeſimoquarto, in fine. Innocent. capit. porrectum, numero quarto, quinto, & ſexto. Henricus in fine, Abbas dicto cap. conſuluit, numero tertio, & ibi Alexander de Nevo, numero nono, Tabiena verb. novitius, quaſtione octava, numero nono, in fine. Atque Navarr. libro tertio conſiliorum, titul. de regular. in prima editione, conſilio decimo octavo in fine, in ſecundo conſilio decimono, in fine, ait hunc obligari tribus votis ſimplicibus. Et quando profeſſio fuit irrita ſecundùm opinionem numero trigeſimo ſeptimo relatam, eo quod excommunicatus virtute reſcripti Apoſtolici profeſſus ſit, dicunt eam obligare tamquam votum ſimplex ad religionem in genere, Dominicus cap. primo, numero decimo octavo, de reſcript. in ſext., Felinus cap. final. numero tertio, de except. Ugolinus de cenſuris, tabula ſecunda, capit. vigeſimo, in initio, numero quinto, Sayro theſauro caſuum, libro ſecundo, capit. nono, numero decimonono. Præterea quando profeſſio eſt irrita, eo quod in religione reprobata ſit emiſſa, dicunt aliqui Doctores obligari hunc religioni in genere, atque ita ligari ſimplici religionis voto, ut retulimus numero octuageſimo ſexto, & Azor. libro duodecimo inſtitutionum moralium, capit. primo, quaſtione tertia, in fine, ait, ſervum cujus profeſſio fuit irrita, teneri ſimplici caſtitatis voto, quo ſe ligare potuit. Quæ omnia probantur apertè ex capit. quidam, & capit. placet, de converſ. conjug. ubi deciditur irritam conjugati profeſſionem obligare tamquam ſimplex caſtitatis votum, ad non petendum debitum, ad quod ſolùm ſe obligare potuit. Quæ deciſio innititur regulæ traditæ cap. unico, de diſpenſ. impuber. in ſexto, §. idem quoque, nempè, quando actus non valet eo modo quo fit, valet eo modo quo valere potuit. Qua ratione deciditur ibi, matrimonium impuberis, quod defectu ætatis non valet, vim ſponſalium habere, quæ ea ætate contrahi poſſunt. Similiter ergo, quando profeſſio eſt irrita ex aliquo defectu, nec jus ita ipſam irritam reddit, ut omni prorſus obligandi vi eam deſtituat, obligabit inſtar votorum illorum trium ſimplicium. Quia ille potuit ſe ſimplicibus paupertatis, caſtitatis, & obedientiæ votis ligare. Præterquam quando profeſſio fuit irrita ratione conjugii, aut ſeruitutis, in quo caſu probavimus nu. 49. non teneri ſervum; & conjugatam voto religionis, etiam quando ſui juris fuerint.

105 Et hæc ſententia veriſſima, intellecta cum hac limitatione, nempè, niſi invalidè profitens voverit illa tria vota ex immediato manendi in religione fine, tunc enim cenſebitur vovere dependenter ab illius profeſſionis valore, & ideo virtute talis intentionis ad nil noluit ſe obligare, exiſtente illa profeſſione irrita. Quare ut maneat ſimplici voto ligatus, oportet ut habeat intentionem ſe obligandi illis votis in profeſſione emiſſis independenter ab ipſa, vel ſaltem non reſtringendo intentionem ad vota ſolemnia. Atque eam intentionem præſumunt jura, ubi de contraria non conſtat ut numero pracedenti probavimus. Et ideo præſumunt hunc votis ſimplicibus manere ligatum. Atque quando dubium eſſet de hac intentione ſtandum eſt in utroque foro hac juris præſumptione; ſicut probavimus libro primo, hujus tractatus capit. decimo, numero decimo octavo. Et ad hanc limitationem confert, quod diximus libro ſeptimo de matrimonio, diſputatione trigeſima ſecunda, numero decimo tertio, ex doctrina Gregorii Lopez, nimirum, conjugem voventem in ſæculo caſtitatem, ut alter poſſit in religione profiteri, manere à voto liberum, ſi alter non profiteatur. Quod ex vovendi fine tacita intentio deducatur obligandi ſe, ſi ſubſequatur alterius profeſſio, quæ ejus voti finis fuit.

106 Nec approbo quod tradunt Innoc. c. porrectum nu. 6. de regular. & ibi Anchar. n. 6. ubi dicunt, profeſſum in manibus non potentis profeſſionem admittere, nec invenientem religionem eum admittere volentem, teneri vivere ſub Epiſcopi obedientia. Quod non credo, eo quod hic non promiſerit obedientiam Epiſcopo.

CAPUT V.

Quibus privilegiis gaudeat religionis profeſſio, & an iis quoque gaudeant ſimplicia biennii vota emiſſa in Societate JESU.

SUMMARIUM.

An per profeſſionem plena omnium peccatorum condonatio obtineatur? Refertur duplex ſententia, n. 1.
Explicatur ſententia Auctoris, n. 2. & 3.
An profeſſione facta in lathali, reviviſcat poſtea hic effectus? num. 4.
An per profeſſionis renovationem, vel profitendo poſtea in alia religione, condonatio hac iterum obtineatur? n. 5.
An hac condonatio ſit indulgentia, & unde habeatur? n. 6.
An obtineatur per vota biennii Soc. JESU, & iterum per renunciationem, vel profeſſionem? n. 7.
Per religionis privilegia obtinetur indulgentia plenaria in primo ipſius ingreſſu, & in mortis articulo, n. 8.
An per religionis ingreſſu tollatur omnis irregularitas? n. 9.
An aboleatur aliqua quo ad exercitium ordinis antea ſuſcepti? num. 10.
An irregularitas defectu natalium aboleatur per ingreſſum in novitiatum? Refertur quadam ſententia, n. 11.
Explicatur ſententia Auctoris, n. 12.
An aboleatur per vota biennii emiſſa in Soc. JESU? n. 13.
An ligatus his votis, aut profeſſione ejectus à religione reincidat? num. 14.
An aboleatur per profeſſionem, etiam quo ad effectum obtinendi pralationes, & beneficia? Refertur quadam opinio, n. 15.
Explicatur quarum rerum fiat capax illegitimus per profeſſionem, & an poſſit eſſe vicarius Epiſcopi? n. 16.
An ſolus Pontifex diſpenſet ut hic illegitimus fiat Pralatus, & dictio nullatenus, aut nullo modo, quid importet? n. 17.
An illegitima poſſit eſſe Abbatiſſa? Refertur quadam opinio, numero 18.
Explicatur ſententia Auctoris, n. 19.
Quis in hoc diſpenſet? n. 20.
An hac Abbatiſſa debeat eſſe virgo? Refertur opinio, n. 21.
Explicatur ſententia Auctoris; & quando corrupta benedici nequeat num. 22.
An bigama, vel poſt caſtitatis votum pravaricata, poſſit eſſe Abbatiſſa? num. 23.
Quid de infami: & an infamia per profeſſionem ceſſet? n. 24.
An per profeſſionem, vel clericatum tollatur incapacitas ſpurii, au naturalis ad ſuccedendum in bona paterna? Refertur quadam ſententia, n. 25.
Proponitur ſententia, n. 26.
An per profeſſionem tollatur macula quoad actus temporales: & ſic illegitimus teſtis fiat legitimus? n. 27.
Quid per ſimplicia vota Societatis JESU? n. 28.
An per profeſſionem filii ceſſet patria poteſtas? n. 29.
An ceſſet etiam in damnoſis ipſi filio? n. 30.
Quid per vota ſimplicia Societatis JESU: & an ligaius his votis, ve profeſſione, & ejectus reincidat? n. 31.
An ingratitudo, ob quam filius exharedari poteſt, ceſſet per religionis profeſſionem? Refertur duplex ſententia, n. 32.
Sententia Auctoris, n. 33.
Quid per ſimplicia vota Soc. JESU: & an his ligatus, aut profeſſione, & expulſus reincidat? n. 34.
An per profeſſionem, & ea vota ſimplicia dirimatur matrimonium ratum? n. 35.
Vota in ſaculo facta commutantur in profeſſionem, n. 36.
An commutentur eo ipſo abſque alia commutandi intentione? Refertur opinio, n. 37.
Sententia Auctoris, & quo jure ſit hac commutatio, n. 38.
Quid de votis tempore novitiatus emiſſis? n. 39.
Quid ſi tranſiens ad aliam religionem profeſſus, in denuo profiteatur, an commutentur vota ante poſteriorem profeſſionem emiſſa? num. 40.
Quid ſi profitens voluit non commutare in profeſſionem? n. 41.
An vota etiam realia commutentur? Refertur opinio, n. 42.
Explicatur ſententia Auctoris, n. 43.
An idem dicendum ſit de juramentis perſonalibus, & realibus? num. 44.
Quid, ſi juramentum eſſet homini praſtitu , vel votum acceptatum num. 45.
Quid, ſi quis promiſiſſet alteri ſuum votum explere? n. 46.
Quid de harede obligato ad realia defuncti vota, an poſſit in religionis profeſſionem commutare? n. 47.
An ſola vota non conſona religioni commutentur? n. 48.
An ſola temporalia commutentur? n. 49.
Quid de voto ſubſidii Hieroſolyma, aut ejus peregrinationis? numero 50.
An vovens aliena incerta in id ſubſidium, poſſit commutare in profeſſionem? n. 51.
An Princeps vovens ire in id ſubſidium, poſſit commutare in profeſſionem? n. 52.
An per profeſſionem trium, vel quatuor votorum emiſſam in Soiet. JESU, extinguantur vota pracedentia, etiam poſt biennii vota facta? n. 53.

An